

Warszawa, dnia 15 marca 2012 r.

**Naczelny Sąd Administracyjny
w Warszawie**

za pośrednictwem

**Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego
w Warszawie**

ul. Jasna 2/4, 00-013 Warszawa

Skarżąca:

Fundacja [...]

Do sprawy o sygn. akt: II SA/Wa 2259/11

Organ, którego skarga dotyczy:

Sąd Najwyższy – Pierwszy Prezes Sądu
Najwyższego, Plac Krasińskich 2/4/6,
00-951 Warszawa, zastąpiony przez
radcę prawnego Małgorzatę Wrzołek-
Romańczuk (*pełnomocnictwo w aktach*)

Wartość przedmiotu zaskarżenia:

brak danych – sprawa dot. postanowienia

o odmowie wszczęcia postępowania w sprawie z wniosku

o udostępnienie informacji publicznej (*umów prawa cywilnego*)

Skarga kasacyjna

**Sądu Najwyższego – Pierwszego Prezesa Sądu Najwyższego
od wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie
z dnia 10 stycznia 2012 r., II SA/Wa 2259/11, uwzględniającego skargę Fundacji
[...] na postanowienie Pierwszego Prezesa Sądu Najwyższego z dnia 24
sierpnia 2011 r. nr I Prez. 389/11 nr BSA III – 055 – 127/11 i na utrzymanie nim**

w mocy postanowienie tego organu z dnia z dnia 3 sierpnia 2011 r. (ten sam numer) o odmowie wszczęcia postępowania w sprawie udostępnienia Panu D. M., jako Prezesowi Zarządu Fundacji [...], następujących informacji w formie:

- a) treści umów, które Sąd Najwyższy RP, jego władze lub osoby działające z upoważnienia jego władz, zawarły z przedsiębiorstwem W., w związku z wydawaniem przez to przedsiębiorstwo serii wydawniczych: „Studia i analizy Sądu Najwyższego” i „Biuletyn Sądu Najwyższego – Izba Pracy Ubezpieczeń Społecznych i Spraw Publicznych”,
- b) treści umów, które Sąd Najwyższy RP, jego władze lub osoby działające z upoważnienia jego władz, zawarły z Wydawnictwem prawniczym L. Sp. z o.o. w związku z wydawaniem przez to wydawnictwo serii wydawniczych: „Orzecznictwo Sądu Najwyższego Izba Cywilna” (OSNC), „Orzecznictwo Sądu Najwyższego Izba Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw Publicznych” (OSNP),
- c) treści umów, które Sąd Najwyższy RP, jego władze lub osoby działające z upoważnienia jego władz, zawarły z Redakcją „P.” w związku z wydawaniem przez to wydawnictwo serii wydawniczej: „Orzecznictwo Sądu Najwyższego Izba Karna i Wojskowa” (OSNKW),
- d) odpowiedzi na pytanie, kiedy, w jakim trybie, w jakiej ilości oraz za jaką kwotę wymienione wyżej pozycje wydawnicze zostały zakupione przez Sąd Najwyższy od poszczególnych wydawców.

a także od zawartego w nim rozstrzygnięcia „o nie podleganiu wykonaniu w całości” uchylonych danym wyrokiem postanowień Pierwszego Prezesa Sądu Najwyższego lub danego postanowienia Pierwszego Prezesa Sądu Najwyższego (*drugi punkt sentencji wyroku*)

z wnioskiem o wstrzymanie wykonania rozstrzygnięcia zawartego w punkcie 2 tego wyroku (jego sentencji) lub – w wypadku odrzucenia lub oddalenia tego wniosku, a także w sytuacji umorzenia postępowania wywołanego tym wnioskiem - o wyjaśnienie wątpliwości co do treści punktu drugiego tego wyroku, w którym zawarto rozstrzygnięcie mogące nawiązywać do treści art. 152 p.p.s.a.

Działając w imieniu Sądu Najwyższego - Pierwszego Prezesa Sądu Najwyższego (pełnomocnictwo w aktach), informując, że odpis objętego niniejszą skargą kasacyjną wyroku WSA w Warszawie z dnia 10 stycznia 2012 r., został doręczony pełnomocnikowi organu w dniu 14 lutego 2012 r.

- I. zaskarżam w całości wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 10 stycznia 2012 r., II SA/Wa 2259/11 uchylający postanowienie Pierwszego Prezesa Sądu Najwyższego z dnia 24 sierpnia 2011 r. nr I Prez. 389/11 nr BSA III – 055 – 127/11 i utrzymane nim w mocy postanowienie tego organu z dnia z dnia 3 sierpnia 2011 r. (ten sam numer), to jest w zakresie obejmującym wszystkie trzy punkty sentencji tego wyroku,
- II. opierając niniejszą skargę kasacyjną na podstawie określonej w art. 174 pkt 2 p.p.s.a.,
- III. zarzucam temu wyrokowi (w zakresie związanym z punktem 1 i punktem 2 sentencji tego wyroku) naruszenie:
 - 1) art. 1 § 2 i art. 3 § 1 p.p.s.a. w związku z art. 132 i art.134 § 1 p.p.s.a., odczytywanych w kontekście art. 145 – 149 p.p.s.a., w stopniu rzutującym na wynik sprawy w związku z dowolnym ustaleniem, że:
 - a) użyte w art. 134 § 1 p.p.s.a. określenie: „granice danej sprawy” może być interpretowane w całkowitym oderwaniu od treści przedmiotu i wniosku danej skargi, a w danym wypadku wbrew wyraźnemu żądaniu skargi o zobowiązanie organu administracji publicznej do dokonania czynności danego rodzaju, przy formalnym wskazaniu jako przedmiotu skargi określonego aktu organu administracji publicznej, a tym samym wobec faktycznego uznania za objęte „granicami tej samej sprawy” - w rozumieniu tego art. 134 § 1 – **jednocześnie** skargi znajdującej formalne oparcie w treści art. 3 § 2 pkt 2 p.p.s.a. oraz skargi mogącej znajdować oparcie w art. 3 § 2 pkt 8 p.p.s.a. w związku z art. 3 § 2 pkt 4 tej ustawy w sytuacji powszechnego odróżniania, także przy rejestracji skarg

wpływających do sądów administracyjnych, skarg na określone działania (w tym akty) organów administracji publicznej oraz skarg na bezczynność tych organów, przy węższym zakresie przedmiotowym tych ostatnich (por. treść art. 3 § 2 pkt 8 p.p.s.a. przy pominięciu w tych rozważaniach art. 3 § 3 p.p.s.a.), a także odmiennych uregulowaniach w wypadku uwzględnienia skarg każdego z tych dwóch rodzajów (*por. z jednej strony art. 145 – 146 p.p.s.a. a z drugiej art. 149 tej ustawy*),

- b) sąd administracyjny, nie będąc formalnie związany wnioskami i zarzutami skargi może przyjąć do rozpoznania i uwzględnić skargę na akt organu administracji publicznej także wówczas, gdy strona nie formułuje jakiegokolwiek wniosku co do rozstrzygnięcia, jakie, jej zdaniem, powinien podjąć sąd administracyjny co do danego aktu,
 - c) sąd administracyjny może wydać wyrok uwzględniający lub oddalający skargę z wnioskiem o zobowiązanie organu administracji publicznej do podjęcia określonej czynności, a więc skargę wyraźnie nawiązującą do treści art. 3 § 2 pkt 4 i pkt 8 p.p.s.a., bez jednoczesnego wskazania, czy organ ma dokonać żądanej przez stronę czynności,
 - d) sąd administracyjny może stosować środki wskazane w ustawie bez jakiegokolwiek ich powiązania z wnioskami zawartymi w skardze podlegającej jego rozpoznaniu,
- 2) art. 45 i art. 46 § 1 pkt 3 p.p.s.a., odczytywanych w kontekście art. 58 § 1 pkt 3 p.p.s.a., w stopniu rzutującym na wynik sprawy w związku z brakiem wezwania strony skarżącej do usunięcia braku formalnego skargi pod rygorem jej odrzucenia, polegającego w danym wypadku na braku sformułowania jakiegokolwiek wniosku co do rozstrzygnięcia, jakie zdaniem skarżącej Fundacji, powinno być podjęte przez sąd w stosunku do postanowienia będącego przedmiotem jej skargi, a więc ww. postanowienia Pierwszego Prezesa Sądu Najwyższego z dnia 24 sierpnia 2011 r. lub w następstwie dowolnego ustalenia, że jedyny wniosek skargi, a mianowicie o zobowiązanie organu administracji publicznej do

dokonania określonej czynności, w danym wypadku o zobowiązanie do udostępnienia informacji objętych określonym wnioskiem, był tożsamy z wnioskiem o uchylenie określonych postanowień,

- 3) art. 160 p.p.s.a. w związku z art. 45 p.p.s.a. w stopniu rzutującym na wynik sprawy w związku z brakiem rozpoznania w formie odrębnego postanowienia wniosku organu, jaki został sformułowany w odpowiedzi na skargę, w postaci żądania wezwania strony skarżącej do uzupełnienia braku jej skargi przez wskazanie w formie wniosku rodzaju rozstrzygnięcia, jakie, zdaniem skarżącej Fundacji, powinien podjąć Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie w stosunku do postanowienia będącego przedmiotem skargi, *[tu: postanowienia Pierwszego Prezesa Sądu Najwyższego z dnia 24 sierpnia 2011 r. nr I Prez. 389/11 oraz BSA III – 055 – 127/11 i utrzymanego nim w mocy postanowienia tego organu z dnia z dnia 3 sierpnia 2011 r. (ten sam numer)]*, a tym samym wobec pozbawienia obu stron możliwości poddania zarządzenia lub postanowienia stanowiącego rozpoznanie wniosku o uzupełnienie braku skargi także pośredniej ocenie w ramach ewentualnego środka odwoławczego od orzeczenia kończącego postępowanie przed Sądem I instancji, *(tu: w kontekście art. 191 p.p.s.a.)*,
- 4) art. 3 § 1 p.p.s.a. w związku z art. 141 § 4 p.p.s.a. w stopniu rzutującym na wynik sprawy w następstwie:
 - a) uchylenia się od rozstrzygnięcia kwestii kluczowej dla stron pozostających w sporze co do charakteru prawnego informacji objętych określonym wnioskiem Fundacji [...], a mianowicie, czy są one informacjami publicznymi w rozumieniu art. 1 ust. 1 u.d.i.p., a zarazem czy podlegają udostępnieniu na zasadach określonych w tej ustawie,
 - b) dowolnego uznania za w pełni aktualne, także po 11 kwietnia 2011 r., to jest po dniu wejścia w życie art. 61a k.p.a., stanowiska formułowanego we wcześniejszym orzecznictwie sądów administracyjnych, a w szczególności w wyroku NSA z dnia 10 stycznia 2007 r., sygn. akt I OSK 50/06, LEX nr 291197,

dostępnego także w Centralnej Bazie Orzeczeń Sądów Administracyjnych pod adresem: <http://orzeczenia.nsa.gov.pl>, w zakresie braku przesłanek do prowadzenia formalnego postępowania wobec wniosku, określanego przez osobę zainteresowaną mianem wniosku o udostępnienie informacji publicznej, w sytuacji, gdy nie zawiera on – w istocie – żądania udostępnienia tego rodzaju informacji,

- c) braku sformułowania w wyroku uwzględniającym skargę jakichkolwiek „*wskazań co do dalszego postępowania*”, to jest takich wskazań, których realizacja mogłaby doprowadzić do zakończenia postępowania w sprawie wniosku o udostępnienie informacji danego rodzaju w sposób zgodny z prawem, a w szczególności bez narażania organu administracji publicznej na zarzut popełnienia przestępstwa określonego w art. 23 u.d.i.p.,
- d) nakłaniania organu administracji publicznej do podjęcia działań wykluczonych przepisami obowiązującymi po dniu 11 kwietnia 2011 r., a w danym wypadku do udzielenia skarżącej Fundacji jedynie pisemnego wyjaśnienia, to jest merytorycznie takiego samego wyjaśnienia jak już zawarte w uzasadnieniach uchylanych przez Sąd postanowień, tylko dlatego, by ta sama Fundacja mogła wnieść skargę na bezczynność Pierwszego Prezesa SN do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie, w ramach rozpoznania której to skargi ten Sąd dopiero się wypowie, czy wskazywane przez skarżącą Fundację informacje (tu: dotyczące treści umów prawa cywilnego) są informacjami podlegającymi udostępnieniu na zasadach określonych w przepisach o dostępie do informacji publicznej, a w konsekwencji wobec narażania organu administracji publicznej na ryzyko popełnienia przestępstwa określonego w art. 23 u.d.i.p. przy jednoczesnym zarezerwowaniu sobie prawa do wydania przesądzającego rozstrzygnięcia o popełnieniu lub braku popełnienia takiego przestępstwa przez Pierwszego Prezesa Sądu Najwyższego w ramach ewentualnego postępowania ze skargi Fundacji [...] na – wówczas – bezczynność Pierwszego Prezesa Sądu Najwyższego.

5) art. 145 § 1 pkt 1 lit. c) p.p.s.a. w związku z art. 61a § 1 k.p.a. w związku z art. 1 pkt 1 k.p.a., w związku z art. 1 ust.1, art. 6 ust.1 i ust. 2 oraz art. 16 ust. 2 ustawy z dnia 6 września 2001 r. o dostępie do informacji publicznej (Dz. U. Nr 112, poz. 1198 ze zm.), określanej dalej skrótem: u.d.i.p., w stopniu rzutującym na wynik sprawy, w następstwie dowolnego ustalenia, że do złożonego po dniu 11 kwietnia 2011 r. wniosku o udostępnienie określonych informacji, które zdaniem wnioskodawcy są informacjami publicznymi, nie ma zastosowania kodeks postępowania administracyjnego w części regulującej wszczęcie takiego postępowania, w którym może dojść do wydania decyzji administracyjnej, a w szczególności nie ma zastosowania art. 61a § 1 k.p.a. w wypadku, gdy zdaniem organu objęte skierowanym doń wnioskiem informacje nie są informacjami publicznymi w rozumieniu art. 1 ust.1, art. 6 ust.1 i ust. 2 u.d.i.p., a powinnością organu jest jedynie udzielenie wnioskodawcy pisemnego wyjaśnienia ze wskazaniem, dlaczego objęte danym wnioskiem informacje nie są informacjami publicznymi.

a ponadto punktowi 2 tego wyroku, nawiązującemu do treści art. 152 p.p.s.a.,

- 6) naruszenie art. 152 p.p.s.a., a także art. 141 § 4 p.p.s.a. w stopniu rzutującym na wynik rozstrzygnięcia zawartego w tym punkcie ze względu:
- a) na „naturalną i trwałą niewykonalność postanowienia o odmowie wszczęcia postępowania w określonej sprawie publicznej”,
 - b) na stworzenie po stronie skarżącej Fundacji wrażenia, że obowiązkiem Pierwszego Prezesa Sądu Najwyższego, także przed uprawomocnieniem się punktu 1) tego wyroku, jest podjęcie natychmiastowego działania na rzecz rozpoznania wniosku o udostępnienie przez Sąd Najwyższy – Pierwszego Prezesa Sądu Najwyższego wnioskowanych przez tę Fundacji informacji,
 - c) na brak sformułowania jakiegokolwiek uzasadnienia dla tego rozstrzygnięcia, a tym samym wobec uchylenia się przez Sąd I instancji od możliwości dokonania oceny przesłanek, którymi

kierował się określony skład orzekający, w ramach tzw. uznania sędziowskiego, przy podejmowaniu rozstrzygnięcia mogącego ewentualnie nawiązywać do treści art. 152 p.p.s.a.

W konsekwencji wnoszę:

- 1) o uchylenie w całości wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 10 stycznia 2012 r., II SA/Wa 2259/11 uchylającego postanowienie Pierwszego Prezesa Sądu Najwyższego z dnia 24 sierpnia 2011 r. nr I Prez. 389/11 nr BSA III – 055 – 127/11 i utrzymane nim w mocy postanowienie tego organu z dnia z dnia 3 sierpnia 2011 r. (ten sam numer) oraz o przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania, to jest w zakresie obejmującym wszystkie trzy punkty sentencji tego wyroku,**
- 2) o wstrzymanie wykonania rozstrzygnięcia zawartego w punkcie 2 sentencji tego wyroku do czasu rozpoznania niniejszej skargi kasacyjnej lub - w wypadku odrzucenia lub oddalenia tego wniosku, a także w sytuacji umorzenia postępowania wywołanego tym wnioskiem - o wyjaśnienie w trybie art. 158 p.p.s.a. wątpliwości co do treści punktu drugiego kwestionowanego wyroku (jego sentencji), w którym zawarto rozstrzygnięcie zbliżone do dopuszczonego treścią art. 152 p.p.s.a., przez wyjaśnienie, czy użyte w punkcie 2 tego wyroku określenie: „nie podlega wykonaniu” jest tożsame ze stwierdzeniem „nie może być wykonane” lub „nie może być wykonywane”, a także, czy uchylone w punkcie 1 skarżonego wyroku postanowienie Pierwszego Prezesa Sądu Najwyższego kiedykolwiek „mogło być” wykonywane w takim znaczeniu, o którym mowa o możliwości tymczasowego zakazania (wstrzymania) wykonywania aktu w art. 152 p.p.s.a. *(oraz w zbliżonym w swej funkcji art. 61 p.p.s.a.)***
- 3) o zasądzenie na rzecz Sądu Najwyższego – Pierwszego Prezesa Sądu Najwyższego kosztów postępowania związanych z wniesieniem i rozpoznaniem niniejszej skargi kasacyjnej.**

Uzasadnienie

I. Uzasadnienie wniosków zawartych w punkcie drugim alternatywnych wniosków niniejszej skargi kasacyjnej, a także zarzutu zawartego w punkcie 6 zarzutów tej skargi, w kontekście żądania uchylenia w całości także punktu drugiego skarżonego wyroku Sądu I instancji w ramach rozstrzygnięcia objętego pierwszym z wniosków głównych tej skargi kasacyjnej

W świetle uzasadnienia skarżonego wyroku należy przyjmować, że rozstrzygnięcie zawarte w punkcie 2 kwestionowanego wyroku (jego sentencji) „zostało wydane w oparciu o art. 152 p.p.s.a.”. W przepisie tym stanowi się jednak nie tylko, że „w razie uwzględnienia skargi sąd w wyroku określa, czy i w jakim zakresie zaskarżony akt lub czynność nie mogą być wykonane.”, ale również, że: „Rozstrzygnięcie to traci moc z chwilą uprawomocnienia się wyroku.”. Można przyjmować zatem, że orzeczenie, o którym mowa w tym przepisie:

1) stanowi obligatoryjny element każdego wyroku uwzględniającego skargę na akt lub czynność w sposób prowadzący do jego lub jej eliminacji z obrotu prawnego, przy czym sąd uwzględniający skargę ma - na zasadzie uznania sędziowskiego - samodzielnie rozstrzygnąć o tym, czy, a jeżeli tak, to w jakim zakresie ma dojść do wstrzymania wykonania (wykonywania), w tym wypadku uznanego przez siebie za niezgodny z prawem, aktu administracyjnego. (w ustawie nie zostały sformułowane jakiegokolwiek kryteria, którymi ma kierować się sąd przy wydawaniu orzeczenia na podstawie tego przepisu, co nie oznacza, że nie mogą one być zbliżone np. do tych, o których mowa w art. 61 p.p.s.a.),

2) nie podlega odrębnemu zaskarżeniu, a tym samym, z mocy ustawy, jest wiążące i podlega natychmiastowemu wykonaniu, (swoista prawomocność),

3) jako mające pozostawać w związku z treścią (tu:) aktu uznanego za istotnie niezgodny z prawem w stopniu wymagającym jego eliminacji z obrotu prawnego, wydanie takiego orzeczenia jest poprzedzone oceną, czy w ogóle dany akt mógł być lub może być jeszcze wykonywany, (por. m.in. Tadeusz Woś [w:] *Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi. Komentarz*, Wydawnictwo Prawnicze

LexisNexis, Warszawa 2005, s. 471, a także Robert Sawuła w artykule pt. „Stosowanie art. 152 prawa o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (wybrane zagadnienia)”, PiP 2004, z. 8, s. 71 i n. i powołana tam literatura),

4) ma charakter tymczasowy w tym sensie, że z mocy ustawy przestaje obowiązywać z chwilą uprawomocnienia się wyroku, w którym zostało zawarte,

5) zawiera określenie nawiązujące wprost do brzmienia tego przepisu, a więc stanowiące przejaw użycia zwrotu „może” w ujęciu pozytywnym lub negatywnym, a więc, że dany akt „może być” lub „nie może być” wykonywany z wyraźnym zaznaczeniem „do chwili uprawomocnienia się wyroku”.

Oczywiste jest bowiem, że z chwilą uprawomocnienia się danego wyroku w zakresie eliminującym z obrotu prawnego określony akt lub czynność organu administracji publicznej nie mogą być one, jako już nieistniejące prawnie, wykonywane, o ile wcześniej w ogóle mogły być wykonywane.

W konsekwencji należy stwierdzić, że w ramach dopuszczonego omawianym przepisem uznania sędziowskiego konieczne jest wyjściowe ustalenie, czy (tu:) uchylany akt, w szczególności ze względu na swoją naturę, w ogóle podlegał, a jeżeli tak, czy podlega jeszcze wykonaniu, a tym samym i czy ewentualnie przed wyrokowaniem przez sąd nie został wykonany w całości lub w części. Zdaniem R. Sawuły (op. cit. s.75) użyte w tym przepisie *[(...) stwierdzenie „nie mogą być wykonane” oznacza taki stan, w którym nie można przystąpić do wykonania aktu lub czynności, albo należy odstąpić od ich wykonania (wykonywania). Z tych względów stwierdzenie przez sąd na podstawie posiadanych dowodów w sprawie, że nastąpiło wykonanie aktu lub czynności oznacza prawną bezprzedmiotowość zamieszczenia orzeczenia z art. 152 p.p.s.a. (...)].* Zdaniem tego autora omawiany przepis należy odczytywać w powiązaniu z art. 61 p.p.s.a., dopuszczającym możliwość wstrzymania wykonania aktu lub czynności zaskarżonej do sądu I instancji do czasu pierwszego wyrokowania przez sąd w sprawie zgodności z prawem danego aktu lub czynności. Z kolei T. Woś (op. cit. s.471) wskazuje, że „ (...)bardziej właściwe byłoby przyjęcie wykładni, zgodnie z którą sąd pierwszej instancji może (ale nie musi) w wyroku uwzględniającym skargę zdecydować, czy akt pozbawiony jego wyrokiem mocy wiążącej ma obowiązywać w okresie, kiedy wyrok ten jest nieprawomocny.”.

Zdaniem tego autora „*potrzeba zamieszczenia orzeczenia w tej kwestii zachodzi jedynie wówczas, kiedy sąd decyduje, że w okresie po wydaniu wyroku, a przed jego uprawomocnieniem, określony akt lub czynność nie mogą być wykonywane (rozstrzygnięcie negatywne). Nie ma natomiast potrzeby zawierania w wyroku uwzględniającym skargę rozstrzygnięcia, że określony akt lub czynność mają być wykonywane.*”

Zdaniem Pierwszego Prezesa Sądu Najwyższego wydane przez niego postanowienie o odmowie wszczęcia określonego postępowania publicznego o charakterze administracyjnym, ze względu na swoją naturę, nie podlegało i nie podlega wykonaniu w takim znaczeniu, w jakim o możliwości wstrzymania wykonania lub o możliwości zakazania wykonania (wykonywania) aktu lub czynności, w całości lub w części, jest mowa w art. 61 i w art. 152 p.p.s.a.

Z tych przyczyn, w przekonaniu pełnomocnika organu, Sąd I instancji powinien uchylając tego typu akt jednocześnie uznać za bezprzedmiotowe orzekanie w kwestii określenia, „*czy i w jakim zakresie zaskarżony akt lub czynność nie mogą być wykonane.*” dając temu wyraz, jeżeli nie w samej sentencji danego wyroku, to co najmniej w jego uzasadnieniu, np. przez stwierdzenie: „*Uznaje za zbędne określenie, czy i w jakim zakresie zaskarżone postanowienie nie może być wykonane do czasu uprawomocnienia się wyroku [lub punktu 1) wyroku]*” w połączeniu z wyjaśnieniem, że charakter prawny uchylanego aktu czyni bezprzedmiotowym orzekanie w zakresie możliwości dalszego jego wykonywania.

W danym wypadku użycie w punkcie 2 kwestionowanego wyroku określenia: „*nie podlega wykonaniu*” nie tylko nie odpowiada brzmieniu i celom art. 152 p.p.s.a., ale stwarza szereg wątpliwości przez wykreowanie domniemania, że uchylone w punkcie 1) postanowienie Pierwszego Prezesa Sądu Najwyższego wcześniej mogło być wykonywane, które obecnie, do czasu uprawomocnienia się wyroku, uznaje się za niedopuszczalne. Tego rodzaju rozstrzygnięcie, jako podjęte w stosunku do aktu o odmowie wszczęcia określonego postępowania publicznego o znamieniu administracyjnym, sprawia, że uzasadnione staje się pytanie, czy jeszcze przed uprawomocnieniem się danego wyroku, a ściślej jego punktu pierwszego, Pierwszy Prezes Sądu Najwyższego ma obowiązek prowadzenia merytorycznego postępowania w sprawie udostępnienia skarżącej Fundacji żądanych przez nią

informacji pod rygorem (zagrożeniem) wniesienia do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie skargi na jego bezczynność lub wniosku o ukaranie go grzywną za brak wykonania orzeczenia Sądu, a także dla uniknięcia ewentualnego zarzutu popełnienia przestępstwa określonego rodzajowo w art. 23 u.d.i.p.

Oczywiste jest, że każda osoba sprawująca urząd Pierwszego Prezesa Sądu Najwyższego, także dla zachowania powagi instytucji, którą reprezentuje, nie powinna dopuszczać do zaistnienia okoliczności, które mogłyby skłaniać kogokolwiek do formułowania tego typu zarzutów, a tym bardziej mogących stwarzać pozór oparcia w rzeczywistości, a w szczególności w części nieprawomocnego orzeczenia sądu administracyjnego.

Z formalnego punktu widzenia rozstrzygnięcie nawiązujące do treści art. 152 p.p.s.a., jako - w swej istocie i funkcji - zbliżone do dopuszczonego treścią art. 61 p.p.s.a. orzeczenia o wstrzymaniu, w całości lub w części, wykonania zaskarżonego do sądu administracyjnego aktu lub czynności, może być uznawane za mające walor postanowienia w rozumieniu art. 160 p.p.s.a., nie podlegającego jednak odrębnemu zaskarżeniu. *(Nie budzi najmniejszych wątpliwości, że orzeczenia wydawane na podstawie art. 61 p.p.s.a. są postanowieniami.)*

Z tych przyczyn zdaniem pełnomocnika organu występującego z niniejszą skargą kasacyjną zasadne stało się wyraźne zaskarżenie także punktu 2 danego wyroku z odrębnym, alternatywnym wnioskiem albo o wstrzymanie wykonania rozstrzygnięcia zawartego w tym punkcie albo o dokonanie jego wykładni w sposób usuwający wątpliwość co do obowiązków Pierwszego Prezesa Sądu Najwyższego do czasu ewentualnego uprawomocnienia się rozstrzygnięcia zawartego w punkcie pierwszym danego wyroku (jego sentencji).

W rozwinięciu uzasadnienia tych alternatywnych wniosków wypada dać wyraz przekonaniu, że skoro w następstwie wniesienia zażalenia może dojść do wstrzymania wykonania postanowienia objętego zażaleniem, a to ze względu na treść art. 196 p.p.s.a., to tym samym dopuszczalne jest również wstrzymanie wykonania postanowienia zaskarżonego w sposób dopuszczony treścią art. 191 p.p.s.a. Kwestia ta może być jednak uznana za kontrowersyjną. Stąd też Pierwszy

Prezes Sądu Najwyższego nie wyklucza możliwości uznania jego wniosku o wstrzymanie wykonania danego postanowienia za nie przewidziany wprost prawem, a tym samym i niedopuszczalny. Licząc się z taką ewentualnością, a także z możliwością oddalenia danego wniosku lub umorzenia postępowania nim wywołanego, uznaje się za konieczne doprowadzenie do wyjaśnienia wątpliwości co do treści rzeczonego postanowienia w formie odpowiedzi na pytanie, czy użyte w punkcie 2 kwestionowanego wyroku określenie: „*nie podlega wykonaniu*” jest tożsame ze stwierdzeniem „*nie może być wykonane lub nie może być wykonywane*”, a także, czy uchylone w punkcie 1 skarżonego wyroku postanowienie Pierwszego Prezesa Sądu Najwyższego kiedykolwiek „mogło być” wykonywane w takim znaczeniu, o którym mowa o możliwości tymczasowego zakazania wykonywania aktu w art. 152 p.p.s.a. Względy racjonalności wykluczają także możliwość sformułowania przypuszczenia, by Sąd I instancji orzekając, iż „*zaskarżone postanowienie nie podlega wykonaniu w całości*” chciał jedynie potwierdzić, że skoro dane postanowienie wcześniej nie podlegało wykonaniu, to nadal takiemu wykonaniu nie podlega. Tego rodzaju potwierdzeń nie oczekiwał bowiem ustawodawca nadając art. 152 p.p.s.a. takie, a nie inne brzmienie, o czym szerzej, także z nawiązaniem do literatury przedmiotu, była wcześniej mowa.

W wypadku nadania biegu wnioskowi o wstrzymanie wykonania rozstrzygnięcia zawartego w punkcie 2 kwestionowanego wyroku, przy jego rozpoznawaniu, zdaniem Pierwszego Prezesa Sądu Najwyższego powinno być wzięte pod uwagę, że w następstwie tego rozstrzygnięcia Sąd I instancji funkcjonuje on w poczuciu stałego zagrożenia wniesieniem do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie skargi na jego bezczynność lub wniosku o ukaranie go grzywną za brak wykonania orzeczenia Sądu, a także podniesienia przeciwko niemu zarzutu popełnienia przestępstwa określonego rodzajowo w art. 23 u.d.i.p. O tym, że tego rodzaju obawy nie są pozbawione podstaw świadczy dotychczasowa aktywność Fundacji [...] reprezentowanej przez Pana D. M., w tym przed Wojewódzkim Sądem Administracyjnym w Warszawie, a także na łamach prasy, w tym dzienników „Rzeczpospolita” oraz „Gazeta Wyborcza”, która to okoliczność powinna być temu Sądowi znana z urzędu.

Jak zaznaczono wyżej, osoba sprawująca urząd Pierwszego Prezesa Sądu Najwyższego nie powinna dopuszczać do stwarzania komukolwiek okazji do

formułowania tego typu zarzutów. Mogący w tym wypadku znaleźć pośrednie zastosowanie (per analogiam) art. 196 p.p.s.a. nie formułuje jakichkolwiek kryteriów, którymi ma kierować się sąd przy wydawaniu postanowienia o wstrzymaniu wykonania postanowienia sądu administracyjnego. Należy przyjmować zatem, że ewentualne uwzględnienie wniosku o wstrzymanie wykonania postanowienia nawiązującego do treści art. 152 p.p.s.a. pozostawione jest całkowitemu uznaniu sądu rozpoznającego taki wniosek.

Z tych przyczyn wnosi się o uwzględnienie co najmniej jednego z alternatywnych wniosków ujętych w punkcie 2 wniosków głównych niniejszej skargi kasacyjnej, a także o uwzględnienie – w ramach wyrokowania w sprawie tej skargi – wniosku o uchylenie także punktu drugiego kwestionowanego wyroku Sądu I instancji.

II. Część sprawozdawcza – informacja o dotychczasowym przebiegu postępowania w sprawie określonego wniosku Fundacji [...] uznawanego przez tę Fundację za wniosek o udostępnienie informacji publicznej w rozumieniu art. 11 u.d.i.p.

We wniosku z dnia 26 lipca br., z powołaniem się na przepisy o dostępie do informacji publicznej, skarżąca Fundacja [...] wystąpiła o udostępnienie jej następujących informacji w formie:

- treści umów, które Sąd Najwyższy RP, jego władze lub osoby działające z upoważnienia jego władz, zawarły z przedsiębiorstwem W., w związku z wydawaniem przez to przedsiębiorstwo serii wydawniczych: „Studia i analizy Sądu Najwyższego” i „Biuletyn Sadu Najwyższego – Izba Pracy Ubezpieczeń Społecznych i Spraw Publicznych”,
- treści umów, które Sąd Najwyższy RP, jego władze lub osoby działające z upoważnienia jego władz, zawarły z Wydawnictwem prawniczym L. Sp. z o.o. w związku z wydawaniem przez to wydawnictwo serii wydawniczych: „Orzecznictwo Sądu Najwyższego Izba Cywilna” (OSNC), „Orzecznictwo Sądu Najwyższego Izba Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw Publicznych” (OSNP),

- treści umów, które Sąd Najwyższy RP, jego władze lub osoby działające z upoważnienia jego władz, zawarły z Redakcją „P.” w związku z wydawaniem przez to wydawnictwo serii wydawniczej: „Orzecznictwo Sądu Najwyższego Izba Karna i Wojskowa” (OSNKKW),
- odpowiedzi na pytanie, kiedy, w jakim trybie, w jakiej ilości oraz za jaką kwotę wymienione wyżej pozycje wydawnicze zostały zakupione przez Sąd Najwyższy od poszczególnych wydawców.

W odpowiedzi na ten wniosek Pierwszy Prezes Sądu Najwyższego postanowieniem z dnia 3 sierpnia 2011 r. nr I Prez. 389/11 nr BSA III – 055 – 127/11, z powołaniem się na art. 61a § 1 k.p.a. oraz art. 11 § 1 ustawy z dnia 23 listopada 2002 r. o Sądzie Najwyższym (Dz. U. Nr 240, poz. 2052 ze zm.) w związku z art. 5 § 2 pkt 3 i pkt 4 k.p.a., w związku z art. 1 ust.1, art. 6 ust.1 i ust. 2 oraz art. 16 ust. 2 ustawy z dnia 6 września 2001 r. o dostępie do informacji publicznej (Dz. U. Nr 112, poz. 1198 ze zm.), określanej dalej skrótem: u.d.i.p., odmówił wszczęcia postępowania w tej sprawie, podnosząc w uzasadnieniu, że:

Zdaniem Sądu Najwyższego umowy prawa cywilnego łączące organy władzy publicznej z podmiotami trzecimi, działającymi w sferze prawa prywatnego, (tu: z wydawnictwem - właścicielem określonego oprogramowania informatycznego), nie należą do kategorii informacji publicznych w rozumieniu art. 1 ust. 1 i art. 6 u.d.i.p., a w konsekwencji nie mogą być udostępniane każdemu zainteresowanemu ich treścią na zasadach i w trybie określonym przepisami tej ostatniej ustawy. Takie umowy nie należą bowiem w szczególności do kategorii: „dane publiczne” w rozumieniu art. 6 ust. 1 pkt 4 u.d.i.p.. Umowa prawa cywilnego, w której tylko jedną ze stron jest organ władzy publicznej, nie ma cech dokumentu urzędowego w rozumieniu art. 6 ust.2 u.d.i.p., albowiem nie zawiera jedynie oświadczenia woli lub wiedzy funkcjonariusza publicznego, lecz także oświadczenie woli przedstawiciela drugiej strony, nie będącej w danym wypadku żadnym z podmiotów wymienionych w art. 4 ust. 1 lub ust. 2 u.d.i.p. Objęte wnioskiem Pana D. M. informacje są przedmiotem korespondujących ze sobą oświadczeń woli dwóch stron umowy, a nie stanowią jedynie oświadczenia przedstawiciela Sądu Najwyższego.

Ustawa z dnia 6 września 2001 r. o dostępie do informacji publicznej nie reguluje wprost sytuacji, jaka zaistniała w tej sprawie, w której organ władzy publicznej ma rozpoznać żądanie udzielania informacji będącej w jego posiadaniu, która nie jest jednak informacją publiczną w rozumieniu jej przepisów.

Zgodnie z art. 16 ust. 1 i ust. 2 tej ustawy należy przyjmować, że w zakresie w niej nie uregulowanym stosuje się przepisy k.p.a. o postępowaniu decyzyjnym, a zatem również regulacje dotyczące wszczęcia takiego postępowania. Faktem jest, że jedyną alternatywą w stosunku do rzeczywistej realizacji wniosku o udostępnienie informacji publicznej jest wydanie decyzji o odmowie jej udzielenia lub o umorzeniu postępowania, w tym drugim wypadku, wyłącznie w sytuacji przewidzianej w art. 14 ust. 2 u.d.i.p.

Art. 61a § 1 k.p.a. stanowi, że gdy żądanie, o którym mowa w art. 61 k.p.a. (tu: żądanie wszczęcia postępowania, w którym mogłoby dojść do wydania decyzji administracyjnej), zostało wniesione przez osobę niebędącą stroną lub z innych uzasadnionych przyczyn postępowanie nie może być wszczęte, organ administracji publicznej wydaje postanowienie o odmowie wszczęcia postępowania.

Przedstawione powyżej okoliczności przemawiają za ustaleniem, że w tej sprawie zachodzą inne uzasadnione przyczyny w rozumieniu art. 61a § 1 k.p.a. wskazujące na konieczność odmowy wszczęcia postępowania w sprawie udostępnienia Panu D. M., jako Prezesowi Fundacji [...], wymienionych w sentencji danego postanowienia informacji jako dotyczących treści umów prawa cywilnego.

Także odpowiedź na pytanie kiedy, w jakim trybie, w jakiej ilości oraz za jaką kwotę określone pozycje wydawnicze zostały zakupione przez Sąd Najwyższy od poszczególnych wydawców, równoznaczna byłaby bowiem z przedstawieniem wnioskodawcy danych, które nie są informacją publiczną w rozumieniu ustawy z dnia 6 września 2001 r. o dostępie do informacji publicznej.

W wyjaśnieniu podstawy prawnej omawianego postanowienia dodano, że powołanie art. 11 § 1 ustawy z dnia 23 listopada 2002 r. o Sądzie Najwyższym (Dz. U. Nr 240, poz. 2052 ze zm.) w związku z art. 5 § 2 pkt 3 i pkt 4 k.p.a. wskazuje jedynie na właściwość Pierwszego Prezesa Sądu Najwyższego jako organu władnego wydać to postanowienie.

*

Z tym postanowieniem nie zgodziła się Fundacja [...], występując w dniu 16 sierpnia 2011 r. z zażaleniem – wnioskiem o ponowne rozpatrzenie sprawy.

W uzasadnieniu tego środka prawnego wskazano na orzeczenia sądów administracyjnych, wydane jednak pod rządami przepisów obowiązujących przed 11 kwietnia 2011 r., w których dano wyraz przekonaniu, że na wniosek o udostępnienie

informacji publicznej, który nie dotyczy jednak udostępnienia takiej informacji, należy udzielić odpowiedzi w formie „zwykłego pisma”.

W objętym skargą postanowieniu Pierwszego Prezesa Sądu Najwyższego z dnia 24 sierpnia 2011 r. nie uwzględniono tego środka prawnego, podnosząc w uzasadnieniu, że:

Powoływany w skarżonym postanowieniu art. 61a § 1 k.p.a., dodany przez art. 1 pkt 11 ustawy z dnia 3 grudnia 2010 r. o zmianie ustawy - Kodeks postępowania administracyjnego oraz ustawy - Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2011 Nr 6, poz.18), wszedł w życie z dniem 11 kwietnia 2011 r., a zatem nie mógł stanowić przedmiotu rozważań ani wyroku WSA w Olsztynie z dnia 17 lutego 2009 r., II SA/OI 991/08, ani wyroku WSA w Gliwicach z dnia 18 marca 2008 r., IV SA/GI 1215/2007, ani innych orzeczeń, do których się w tych wyrokach nawiązuje.

Występujący z zażaleniem – wnioskiem o ponowne rozpatrzenie sprawy nie wykazał również, że określone umowy prawa cywilnego, a także odpowiedź na pytanie, kiedy, w jakim trybie, w jakiej ilości oraz za jaką kwotę określone pozycje wydawnicze zostały zakupione przez Sąd Najwyższy od poszczególnych wydawców, objęte są definicją informacji publicznej w rozumieniu art. 1 ust.1 u.d.i.p.

Żądanie udzielenia odpowiedzi na takie pytanie nie jest tożsame w szczególności z żądaniem udostępnienia danych publicznych lub o majątku publicznym w rozumieniu art. 6 ust. 1 pkt 4 lub pkt 5 u.d.i.p., lecz jest równoznaczne z żądaniem udostępnienia umowy lub umów prawa cywilnego wiążących Sąd Najwyższy z różnymi podmiotami prawa prywatnego nie podlegającymi przepisom ustawy o dostępie do informacji publicznej poza sytuacjami enumeratywnie wymienionymi w tej ustawie.

Otwarta formuła art. 6 ust. 1 u.d.i.p. nie pozwala także na sformułowanie domniemania, by każda informacja znajdująca się w posiadaniu podmiotu określonego rodzajowo w art. 4 ust. 1 lub ust. 2 tej ustawy stanowiła informację publiczną w rozumieniu art. 1 ust. 1 owej ustawy.

Z tych przyczyn wniesiony przez Fundację [...] wniosek o ponowne rozpatrzenie sprawy, zdaniem Pierwszego Prezesa Sądu Najwyższego, nie zasługiwał na uwzględnienie.

*

Również z tym rozstrzygnięciem Pierwszego Prezesa Sądu Najwyższego nie zgodziła się Fundacja [...], o czym świadczyła jej skarga z dnia 23 września br. do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie, w której postanowieniu Pierwszego Prezesa Sądu Najwyższego z dnia 24 sierpnia br. zarzucono naruszenie: art. 7, art. 61 ust.1 i ust.2 Konstytucji RP oraz art. 1 ust.1, art. 6 ust. 1 pkt 1 lit. c, art. 10 ust. 1, art. 13 ust. 1 u.d.i.p., a także art. 6 k.p.a., wnosząc o zobowiązanie strony przeciwnej do dokonania czynności zgodnie z wyżej przedstawionym wnioskiem z dnia 26 lipca 2011 r., to jest polegającej:

- a) na udostępnieniu treści wskazanych we wniosku umów prawa cywilnego oraz
- b) na udzieleniu odpowiedzi na określone pytanie nawiązujące do istotnych elementów treści tych umów.

W uzasadnieniu skargi ponownie nawiązano do liczego orzecznictwa sądów administracyjnych na tle stanu prawnego sprzed 11 kwietnia 2011 r., które, siłą rzeczy, nie mogło dotyczyć art. 61a § 1 k.p.a., odczytywanego w danym wypadku, w połączeniu z odpowiednimi przepisami ustawy o dostępie do informacji publicznej.

*

W odpowiedzi na tę skargę Pierwszy Prezes Sądu Najwyższego wniósł:

- 1) o jej oddalenie w całości, w wypadku gdyby została przyjęta do rozpoznania,
- 2) o wezwanie strony skarżącej do uzupełnienia braku skargi przez wskazanie w formie wniosku rodzaju rozstrzygnięcia, jakie, zdaniem skarżącej Fundacji, powinien podjąć Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie w stosunku do postanowienia będącego przedmiotem skargi, a więc postanowienia Pierwszego Prezesa Sądu Najwyższego z dnia 24 sierpnia 2011 r. nr I Prez. 389/11 BSA III – 055 – 127/11 i utrzymanego nim w mocy postanowienia tego organu z dnia z dnia 3 sierpnia 2011 r. (ten sam numer) o odmowie wszczęcia postępowania w sprawie udostępnienia Panu D. M., jako Prezesowi Zarządu Fundacji [...], następujących informacji w formie:
 - treści umów, które Sąd Najwyższy RP, jego władze lub osoby działające z upoważnienia jego władz, zawarły z przedsiębiorstwem W., w związku z wydawaniem przez to przedsiębiorstwo serii wydawniczych: „Studia i analizy Sądu Najwyższego” i „Biuletyn Sadu Najwyższego – Izba Pracy Ubezpieczeń Społecznych i Spraw Publicznych”,
 - treści umów, które Sąd Najwyższy RP, jego władze lub osoby działające z upoważnienia jego władz, zawarły z Wydawnictwem prawniczym L. Sp. z

o.o. w związku z wydawaniem przez to wydawnictwo serii wydawniczych: „Orzecznictwo Sądu Najwyższego Izba Cywilna” (OSNC), „Orzecznictwo Sądu Najwyższego Izba Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw Publicznych” (OSNP),

- treści umów, które Sąd Najwyższy RP, jego władze lub osoby działające z upoważnienia jego władz, zawarły z Redakcją „P.” w związku z wydawaniem przez to wydawnictwo serii wydawniczej: „Orzecznictwo Sądu Najwyższego Izba Karna i Wojskowa” (OSNKW),
- odpowiedzi na pytanie, kiedy, w jakim trybie, w jakiej ilości oraz za jaką kwotę wymienione wyżej pozycje wydawnicze zostały zakupione przez Sąd Najwyższy od poszczególnych wydawców

(art. 57 § 1 p.p.s.a. w związku z art. 45 i art. 46 § 1 pkt 3 tej ustawy),

- 3) o odrzucenie skargi w tej części, w jakiej zawiera wniosek typowy dla skargi na bezczynność, a mianowicie o zobowiązanie organu administracji publicznej do dokonania określonej czynności, (pkt 1 wniosków głównych skargi).

W uzasadnieniu wniosków formalnych odpowiedzi na skargę Pierwszy Prezes Sądu Najwyższego podniósł, co następuje:

Skarga z dnia 23 września br. Fundacji [...], reprezentowanej przez Pana D. M., nie czyni zadość niektórym wymaganiom formalnym stawianym pismom składanym w postępowaniu sądowych, które zostały wymienione w art. 45 i art. 46 § 1 pkt 3 p.p.s.a. (tu:) w związku z art. 57 § 1 p.p.s.a.

Jako skarga, zgodnie z art. 57 § 1 pkt 1 p.p.s.a., wskazuje jako zaskarżane postanowienie Pierwszego Prezesa Sądu Najwyższego z dnia 24 sierpnia 2011 r. nr I Prez. 389/11 nr BSA III – 055 – 127/11, jednakże, wbrew jednoznacznej treści art. 45 i art. 46 § 1 pkt 3 p.p.s.a. nie zawiera jakichkolwiek wniosków co do rozstrzygnięcia, jakie, zdaniem tej strony, powinny być podjęte przez sąd w stosunku do postanowienia będącego przedmiotem skargi, a więc ww. postanowienia Pierwszego Prezesa Sądu Najwyższego z dnia 24 sierpnia 2011 r..

Zdaniem udzielającego tej odpowiedzi stanowiło to brak formalny przedmiotowej skargi, o jakim mowa w art. 58 § 1 pkt 3 p.p.s.a., bez usunięcia którego w trybie uzupełnienia, w tym na wezwanie Sądu I instancji, niedopuszczalne jest przyjęcie skargi do rozpoznania.

Oczywiście niedopuszczalne jest także przyjęcie do rozpoznania danej skargi w części zawierającej wniosek typowy dla skargi na bezczynność, a mianowicie o

zobowiązanie organu administracji publicznej do dokonania określonej czynności, *(pkt 1 wniosków głównych skargi)*.

Z tych przyczyn wniesiono o rozpoznanie w pierwszej kolejności wymienionych na wstępie wniosków formalnych odpowiedzi na skargę.

(Te wnioski formalne odpowiedzi na skargę nie zostały rozpoznane na jakimkolwiek etapie postępowania przed Sądem I instancji przez wydanie wymaganego ustawą postanowienia.)

W merytorycznej części uzasadnienia odpowiedzi na skargę Pierwszy Prezes Sądu Najwyższego po ogólnym stwierdzeniu, że skarga nie zasługuje na uwzględnienie, podniósł, co następuje:

W szczególności bezpodstawne jest twierdzenie uzasadnienia skargi, że w postanowieniu z 24 sierpnia 2011 r., utrzymującym w mocy postanowienie z dnia 3 sierpnia 2011 r., Pierwszy Prezes SN nie odniósł się w żaden sposób do argumentacji Fundacji przemawiającej za uznaniem danych, o udostępnienie których wносиła skarżąca, jako „informacji publicznych”. Wbrew temu twierdzeniu wskazane postanowienie Pierwszego Prezesa Sądu Najwyższego zawiera szczegółową argumentację zarówno w odniesieniu do zagadnienia materialnoprawnego, tj. przynależności lub braku przynależności wnioskowanych informacji do kategorii: informacje publiczne, jak i trybu działania organu w powstałej sytuacji.

W uzasadnieniu skargi Fundacja [...], reprezentowana przez Prezesa Zarządu D. M., podtrzymała swoje zarzuty przedstawione we wniosku z dnia 16 sierpnia 2011 r. o ponowne rozpatrzenie sprawy. Porównanie treści uzasadnienia skargi oraz treści uzasadnienia wniosku z 16 sierpnia 2011 r. o ponowne rozpatrzenia sprawy prowadzi do konkluzji, że Fundacja w swej skardze nie przytoczyła takich argumentów, do których nie odniósłby się wcześniej Pierwszy Prezes Sądu Najwyższego. Jedyne nowe zarzuty, w istocie rzekomego naruszenia przez Sąd Najwyższy – Pierwszego Prezesa Sądu Najwyższego art. 6 ust. 1 pkt 1 lit. c u.d.i.p. wydaje się nieporozumieniem, albowiem trudno zakładać, żeby żądanie udostępnienia treści określonych umów oraz udzielenia odpowiedzi na pytanie wyrażnie nawiązujące do istotnego elementu treści tych umów, mogło dotyczyć kwestii polityki wewnętrznej Sądu Najwyższego wyrażającej się w prezentacji bliżej nieokreślonego programu, który mógłby świadczyć o realizacji przez Sąd Najwyższy zadań publicznych, sposobie ich realizacji, wykonywaniu i skutkach realizacji tych zadań.

Sama skarżąca Fundacja nie wyjaśnia też przyczyn wskazania na ostatnio wymieniony przepis u.d.i.p., ani też nie przedstawia jakiegokolwiek argumentacji, która mogłaby zasługiwać na rozważenie w kontekście innych wymienionych w skardze jako - jej zdaniem - naruszone przepisów.

W końcowej części odpowiedzi na skargę dodano, że zawarcie ww. umów prawa cywilnego ze względu na wartość przedmiotu tych umów nie musiało być poprzedzone zastosowaniem przepisów o zamówieniach publicznych. Oznacza to, iż nie mają do nich zastosowania przepisy tej ustawy regulujące dostęp do pewnych kategorii dokumentów, w tym umów, zawieranych w finale postępowania w przedmiocie zamówienia publicznego.

Poza dyskusją jest, że ewentualna odpowiedź na pytanie, kiedy, w jakim trybie, w jakiej ilości oraz za jaką kwotę określone pozycje wydawnicze zostały zakupione przez Sąd Najwyższy od poszczególnych wydawców, byłaby równoznaczna z ujawnieniem istotnych postanowień tych umów, a także danych poprzedzających ich zawarcie.

Mając to na uwadze wniesiono o odrzucenie lub o oddalenie w całości określonej skargi Fundacji [...].

*

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie nie rozpoznał wniosków formalnych odpowiedzi na skargę.

W merytorycznej części uzasadnienia kwestionowanego wyroku podniesiono, co następuje:

„Sąd administracyjny wykonuje wymiar sprawiedliwości, poddając kontroli decyzje i postanowienia wydawane przez organy administracji publicznej pod względem ich zgodności z prawem, badając czy właściwie zastosowano przepisy prawa materialnego oraz przestrzegano przepisów proceduralnych w postępowaniu administracyjnym. Tylko w przypadku stwierdzenia naruszenia prawa Sąd władny jest wzruszyć zaskarżoną decyzję lub postanowienie. Artykuł 145 ustawy – Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (dalej jako p.p.s.a.) określa kiedy decyzje lub postanowienia podlegają uchyleniu.

Dokonując oceny zasadności wniesionej przez Fundację [...] skargi od postanowienia Pierwszego Prezesa Sądu Najwyższego, Sąd doszedł do przekonania, że skarga ta opiera się na uzasadnionych podstawach.

Wobec sformułowanych w niej wniosków na podkreślenie zasługuje, iż zgodnie z art. 134 p.p.s.a. Sąd rozstrzyga w granicach danej sprawy nie będąc jednak związany zarzutami i wnioskami skargi oraz powołaną podstawą prawną.

Artykuły 145 – 150 p.p.s.a. określają, w jakich okolicznościach może nastąpić uwzględnienie poszczególnych kategorii skarg i jakie formy może przybrać orzeczenie wojewódzkiego sądu administracyjnego uwzględniające dany typ skargi. Stosowanie tych przepisów następuje z urzędu, jest obowiązkiem sądu administracyjnego, ponieważ sąd ten ma obowiązek wydania prawidłowego orzeczenia, niezależnie od woli strony, wyrażonej we wnioskach zawartych w skardze.

Mając powyższe względy na uwadze Sąd, zauważając nieprawidłowość wniosków zawartych w skardze, które niewątpliwie są odpowiednie dla skargi na bezczynność organu, nie uznał tego za przeszkodę w rozpoznaniu sprawy. Nieadekwatne do przedmiotu zaskarżenia wnioski skargi nie stanowią jej braku formalnego, jak również nie mogą prowadzić do odrzucenia skargi w jakiegokolwiek jej części. Podstawy odrzucenia skargi określone zastały w art. 58 § 1 p.p.s.a. Zgodnie z pkt 3 tego przepisu skarga podlega odrzuceniu, gdy nie uzupełniono w wyznaczonym terminie jej braków formalnych. Skoro nieprawidłowości we wnioskach skargi braków takich nie stanowią, nie zachodzi przesłanka skutkująca odrzuceniem skargi.

Zgodnie z art. 10 ust. 1 ustawy o dostępie do informacji publicznej informacja publiczna, która nie została udostępniona w Biuletynie Informacji Publicznej, jest udostępniana na wniosek. Możliwość udostępnienia informacji publicznej na wniosek jest związana z koniecznością wszczęcia i prowadzenia określonego postępowanie w sprawie jej udostępnienia. W istocie występują dwa postępowania o różnym charakterze. Pierwsze z nich dotyczy sprawy udzielenia informacji publicznej. Nie toczy się ono w trybie kodeksu postępowania administracyjnego, a ustawa o dostępie do informacji publicznej reguluje tylko niektóre jego aspekty, jak kwestię formy wniosku, terminu czy opłat. Postępowanie w tej sprawie administracyjnej może zakończyć się czynnością materialno-techniczną, jaką jest udzielenie informacji, bądź wydaniem aktu, przybierającego postać pisma, wskazującego na to, że żądane dane nie mają charakteru informacji publicznej, wezwany podmiot nie jest zobowiązany do udzielenia takiej informacji, gdyż nią nie dysponuje, istnieje odrębny tryb dostępu itp. Może też zakończyć się uruchomieniem drugiego postępowania w nowej sprawie administracyjnej, jaką jest sprawa odmowy udzielenia informacji. Postępowanie w

sprawie odmowy udzielenia informacji wszczynane jest przez organ z urzędu, gdy stwierdzi on, że zachodzą przesłanki do udzielenia takiej odmowy ze względu na wystąpienie okoliczności określonych w art. 5 ustawy o dostępie do informacji publicznej lub we wskazanych w tym przepisie ustawach szczególnych. Odbywa się ono w trybie Kodeksu postępowania administracyjnego, przy uwzględnieniu zmian wprowadzonych w art. 16 ust. 2 ww. ustawy. Może toczyć się w dwóch instancjach. Kończy się zawsze wydaniem decyzji administracyjnej, która może mieć charakter merytoryczny – przewidywać odmowę udzielenia informacji z uwagi na pewne chronione dobra, bądź formalny, w przypadku decyzji o umorzeniu postępowania (por. M. Jaśkowska, Dostęp do informacji publicznej w świetle orzecznictwa Naczelnego Sądu Administracyjnego, Toruń 2002, s. 59 – 60).

Wykładnia systemowa przepisu art. 16 ust. 2 ustawy, nakazującego stosowanie przepisów k.p.a. do decyzji wskazanych w ust. 1 tego przepisu, prowadzi do wniosku, iż pod pojęciem "stosowania przepisów k.p.a. do decyzji" nie należy rozumieć jedynie wymogu stosowania przepisów wprost odnoszących się do tej formy działania administracji publicznej, ale także nakaz stosowania wszelkich przepisów pozostających związku z wydaniem decyzji. Są to w szczególności przepisy regulujące procedurę, która kończy się wydaniem decyzji, oraz przepisy, które normują dalsze postępowanie w sprawie zakończonej wydaniem decyzji. Obowiązek wydania decyzji występuje jednakże dopiero wówczas, gdy spełniony jest warunek przedmiotowy – żądana informacja ma charakter informacji publicznej, i podmiotowy – istnieje podmiot zobowiązany.

W rozpoznawanej sprawie Pierwszy Prezes Sądu Najwyższego odmówił wszczęcia postępowania uznając, że żądana informacja nie jest informacją publiczną, a zatem nie może zostać udostępniona. Skoro zatem jedyną alternatywą w stosunku do rzeczywistej realizacji wniosku o udostępnienie informacji publicznej jest wydanie decyzji o odmowie jej udzielenia lub o umorzeniu postępowania, to w ocenie organu należało odmówić wszczęcia takiego postępowania, zgodnie z przepisem art. 61a k.p.a.

W ocenie Sądu powyższe stanowisko uznać należy za nieprawidłowe.

Wniosek skarżącej Fundacji z 26 lipca 2011 r. nie wszczął postępowania administracyjnego toczącego się w oparciu o przepisy Kodeksu postępowania administracyjnego. W orzecznictwie sądowoadministracyjnym przyjmuje się, że czynności proceduralne podmiotu zobowiązanego do udostępnienia informacji

publicznej poprzedzające ustalenie, czy żądana informacja stanowi informację publiczną, nie są prowadzone w oparciu o przepisy Kodeksu postępowania administracyjnego, gdyż wniosek nie wszczyna postępowania administracyjnego (por. np. Wyrok NSA z 10 stycznia 2007 r., sygn. akt I OSK 50/06, Lex nr 291197).

Skoro zatem nie zostało wszczęte postępowanie administracyjne organ w sposób nieuprawniony sięgnął po przepisy Kodeksu postępowania administracyjnego. I nie ma przy tym znaczenia, że w wyniku nowelizacji tego aktu prawnego, powstała, poprzez art. 61a k.p.a., możliwość odmowy wszczęcia postępowania. Organ uznając, że żądane dane nie mają charakteru informacji publicznej powinien poinformować pisemnie stronę wnioskującą o swoim stanowisku. Przy takim poglądzie organu ustawa o dostępie do informacji publicznej nie znajdowała w ogóle zastosowania. Przedmiotowa ustawa ma bowiem zastosowanie tylko wtedy, gdy sprawa dotyczy informacji publicznej.

Skarżąca Fundacja po zapoznaniu się ze stanowiskiem organu i nie zgadzając się z nim, ma możliwość wystąpienia do sądu administracyjnego o ochronę przed bezczynnością organu w jej ocenie zobowiązanego do udostępnienia żądanej informacji. Wówczas Sąd, wobec sporu co do charakteru wnioskowanej informacji, będzie musiał rozstrzygnąć czy żądana informacja mieści się w ustawowym pojęciu informacji publicznej.

Powyższe wskazuje, że zaskarżone postanowienie i postanowienie je poprzedzające zostały wydane z naruszeniem art. 16 ust. 1 ustawy o dostępie do informacji publicznej i art. 61 a k.p.a.

Mając te względy na uwadze Sąd, na zasadzie art. 145 § 1 pkt 1 lit. c p.p.s.a. orzekł jak w sentencji wyroku. Rozstrzygnięcie w kwestii wykonalności decyzji zostało wydane w oparciu o art. 152 p.p.s.a., a o zwrocie kosztów postępowania obejmujących uiszczony wpis sądowy, Sąd orzekł na podstawie art. 200 i art. 205 p.p.s.a.”

III. Uzasadnienie wniosku głównego (nr 1) i pierwszych pięciu zarzutów skargi kasacyjnej.

Uzasadnienie zarzutu nr 1

Formułując ten zarzut, to jest naruszenia art. 1 § 2 i art. 3 § 1 p.p.s.a. w związku z art. 132 i art.134 § 1 p.p.s.a., odczytywanych w kontekście art. 145 – 149 p.p.s.a., w stopniu rzutującym na wynik sprawy w związku z dowolnym ustaleniem, że:

- a) użyte w art. 134 § 1 p.p.s.a. określenie: „granice danej sprawy” może być interpretowane w całkowitym oderwaniu od treści przedmiotu i wniosku danej skargi, a w danym wypadku wbrew wyraźnemu żądaniu skargi o zobowiązanie organu administracji publicznej do dokonania czynności danego rodzaju, przy formalnym wskazaniu jako przedmiotu skargi określonego aktu organu administracji publicznej, a tym samym wobec faktycznego uznania za objęte „granicami tej samej sprawy” - w rozumieniu tego art. 134 § 1 – **jednocześnie** skargi znajdującej formalne oparcie w treści art. 3 § 2 pkt 2 p.p.s.a. oraz skargi mogącej znajdować oparcie w art. 3 § 2 pkt 8 p.p.s.a. w związku z art. 3 § 2 pkt 4 tej ustawy w sytuacji powszechnego odróżniania, także przy rejestracji skarg wpływających do sądów administracyjnych, skarg na określone działania (w tym akty) organów administracji publicznej oraz skarg na bezczynność tych organów, przy węższym zakresie przedmiotowym tych ostatnich (por. treść art. 3 § 2 pkt 8 p.p.s.a. przy pominięciu w tych rozważaniach art. 3 § 3 p.p.s.a.), a także odmiennych uregulowaniach w wypadku uwzględnienia skarg każdego z tych dwóch rodzajów (*por. z jednej strony art. 145 – 146 p.p.s.a, a z drugiej art. 149 tej ustawy*),
- b) sąd administracyjny, nie będąc formalnie związany wnioskami i zarzutami skargi może przyjąć do rozpoznania i uwzględnić skargę na akt organu administracji publicznej także wówczas, gdy strona nie formułuje jakiegokolwiek wniosku co do rozstrzygnięcia, jakie, jej zdaniem, powinien podjąć sąd administracyjny co do danego aktu,
- c) sąd administracyjny może wydać wyrok uwzględniający lub oddalający skargę z wnioskiem o zobowiązanie organu administracji publicznej do podjęcia określonej czynności, a więc skargę wyraźnie nawiązującą do treści art. 3 § 2 pkt 4 i pkt 8 p.p.s.a., bez

jednoczesnego wskazania, czy organ ma dokonać żądanej przez stronę czynności,

- d) sąd administracyjny może stosować środki wskazane w ustawie bez jakiegokolwiek ich powiązania z wnioskami zawartymi w skardze podlegającej jego rozpoznaniu,

kierowano się przekonaniem, że sąd administracyjny I instancji działa jedynie w następstwie skargi (wniosku) podmiotu uprawnionego (*zasada skargowości*), która to skarga lub wniosek spełnia minimum wymagań stawianych każdemu pismu procesowemu składanemu do tego sądu, do których należy zaliczyć w szczególności – w świetle art. 45 p.p.s.a – żądanie (wniosek) pozostające w związku z przedmiotem zaskarżenia, a więc ze wskazywanym w skardze lub wniosku jako, zdaniem podmiotu występującego ze skargą niezgodne z prawem określonym działaniem lub bezczynnością organu administracji publicznej podlegającej kontroli sądów administracyjnych, a tym samym, że „granice danej sprawy” wyznacza przedmiot zaskarżenia i treść żądania głównego pozostającego w związku z takim przedmiotem.

Z tych przyczyn, zdaniem pełnomocnika organu, Sąd I instancji uchylając określone postanowienia Pierwszego Prezesa Sądu Najwyższego orzekł poza granicami danej sprawy, albowiem strona skarżąca nie sformułowała wobec tych postanowień jakiegokolwiek żądania. Z logicznego punktu widzenia sąd może nie być związany jedynie wnioskiem co do sposobu uwzględnienia skargi, który został sformułowany, a nie wnioskiem, którego w ogóle nie było.

Uzasadnienie zarzutu nr 2

Uzasadnienie zarzutu naruszenia art. 45 i art. 46 § 1 pkt 3 p.p.s.a., odczytywanych w kontekście art. 58 § 1 pkt 3 p.p.s.a., w stopniu rzutującym na wynik sprawy w związku z brakiem wezwania strony skarżącej do usunięcia braku formalnego skargi pod rygorem jej odrzucenia, polegającego w danym wypadku na braku sformułowania jakiegokolwiek wniosku co do rozstrzygnięcia, jakie zdaniem skarżącej Fundacji, powinno być podjęte przez sąd w stosunku do postanowienia będącego przedmiotem jej skargi, a więc ww. postanowienia Pierwszego Prezesa

Sądu Najwyższego z dnia 24 sierpnia 2011 r.. lub w następstwie dowolnego ustalenia, że jedyny wniosek skargi, a mianowicie o zobowiązanie organu administracji publicznej do dokonania określonej czynności, w danym wypadku o zobowiązanie do udostępnienia informacji objętych określonym wnioskiem, był tożsamy z wnioskiem o uchylenie określonych postanowień, stanowi rozwinięcie uzasadnienia pierwszego z zarzutów głównych skargi.

Sąd I instancji, aby móc merytorycznie orzekać w sprawie danej skargi powinien mieć sformułowany w skardze lub w jej uzupełnieniu jakikolwiek wniosek korespondujący z przedmiotem skargi, a więc ze wskazywanym w skardze jako niezgodne z prawem określonym działaniem lub bezczynnością organu administracji publicznej.

Innymi słowy zaniechanie wezwania strony skarżącej do uzupełnienia istotnego braku wniesionej przez nią skargi, a także zaniechanie jej uzupełnienia przez tę stronę z jej własnej inicjatywy, sprawiło, że doszło do merytorycznego rozpoznania skargi, która w jej pierwotnym kształcie nie powinna otrzymać biegu,

Uzasadnienie zarzutu nr 3

Uzasadniając naruszenie art. 160 p.p.s.a. w związku z art. 45 p.p.s.a. w stopniu rzutującym na wynik sprawy w związku z brakiem rozpoznania w formie odrębnego postanowienia wniosku organu, jaki został sformułowany w odpowiedzi na skargę, w postaci żądania wezwania strony skarżącej do uzupełnienia braku jej skargi przez wskazanie w formie wniosku rodzaju rozstrzygnięcia, jakie, zdaniem skarżącej Fundacji, powinien podjąć Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie w stosunku do postanowienia będącego przedmiotem skargi, *[tu: postanowienia Pierwszego Prezesa Sądu Najwyższego z dnia 24 sierpnia 2011 r. nr I Prez. 389/11 oraz BSA III – 055 – 127/11 i utrzymanego nim w mocy postanowienia tego organu z dnia z dnia 3 sierpnia 2011 r. (ten sam numer)]*, a tym samym wobec pozbawienia obu stron możliwości poddania zarządzenia lub postanowienia stanowiącego rozpoznanie wniosku o uzupełnienie braku skargi także pośredniej ocenie w ramach ewentualnego środka odwoławczego od orzeczenia kończącego postępowanie przed Sądem I instancji, *(tu: w kontekście art. 191 p.p.s.a.)*, kierowano się przekonaniem, że formułowanie tego rodzaju wniosków i ich rozpoznawanie stanowi element prawa do sądu, *(tu: mającego służyć przyjęciu do rozpoznania danej skargi i dokonaniu*

właściwej oceny przez sąd administracyjny aktu uczynionego przedmiotem takiej skargi), a tym samym, że zaniechanie rozpoznania prawidłowo sformułowanego wniosku procesowego istotnie naruszyło właściwie rozumiane prawo do sądu w stopniu rzutującym na wynik sprawy.

Uzasadnienie zarzutu nr 4

Uzasadniając zarzut naruszenia art. 3 § 1 p.p.s.a. w związku z art. 141 § 4 p.p.s.a. w stopniu rzutującym na wynik sprawy w następstwie:

- a) uchylenia się od rozstrzygnięcia kwestii kluczowej dla stron pozostających w sporze co do charakteru prawnego informacji objętych określonym wnioskiem Fundacji [...], a mianowicie, czy są one informacjami publicznymi w rozumieniu art. 1 ust. 1 u.d.i.p., a zarazem czy podlegają udostępnieniu na zasadach określonych w tej ustawie,
- b) dowolnego uznania za w pełni aktualne, także po 11 kwietnia 2011 r., to jest po dniu wejścia w życie art. 61a k.p.a., stanowiska formułowanego we wcześniejszym orzecznictwie sądów administracyjnych, a w szczególności w wyroku NSA z dnia 10 stycznia 2007 r., sygn. akt I OSK 50/06, LEX nr 291197, w zakresie braku przesłanek do prowadzenia formalnego postępowania wobec wniosku, określanego przez osobę zainteresowaną mianem wniosku o udostępnienie informacji publicznej, w sytuacji, gdy nie zawiera on – w istocie – żądania udostępnienia tego rodzaju informacji,
- c) braku sformułowania w wyroku uwzględniającym skargę jakichkolwiek „wskazań co do dalszego postępowania”, to jest takich wskazań, których realizacja mogłaby doprowadzić do zakończenia postępowania w sprawie wniosku o udostępnienie informacji danego rodzaju w sposób zgodny z prawem, a w szczególności bez narażania organu administracji publicznej na zarzut popełnienia przestępstwa określonego w art. 23 u.d.i.p.,
- d) nakłaniania organu administracji publicznej do podjęcia działań wykluczonych przepisami obowiązującymi po dniu 11 kwietnia 2011 r., a w danym wypadku do udzielenia skarżącej Fundacji jedynie pisemnego wyjaśnienia, to jest merytorycznie takiego samego wyjaśnienia jak już zawarte w uzasadnieniach uchylanych przez Sąd postanowień, tylko dlatego, by ta sama Fundacja mogła wnieść skargę na bezczynność

Pierwszego Prezesa SN do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie, w ramach rozpoznania której to skargi ten Sąd dopiero się wypowie, czy wskazywane przez skarżącą Fundację informacje (tu: dotyczące treści umów prawa cywilnego) są informacjami podlegającymi udostępnieniu na zasadach określonych w przepisach o dostępie do informacji publicznej, a w konsekwencji wobec narażania organu administracji publicznej na ryzyko popełnienia przestępstwa określonego w art. 23 u.d.i.p. przy jednoczesnym zarezerwowaniu sobie prawa do wydania przesądającego rozstrzygnięcia o popełnieniu lub braku popełnienia takiego przestępstwa przez Pierwszego Prezesa Sądu Najwyższego.

dano wyraz przekonaniu, że żadne z przedstawionych wyżej zachowań nie powinno być udziałem sądu administracyjnego niezależnie od tego, jakiego organu władzy publicznej dotyczy skarga uczyniona przedmiotem rozpoznania przez ten sąd, albowiem takie zachowania w sposób oczywisty kłócą się z podstawową rolą sądów administracyjnych określoną w stosownych przepisach Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej, a także w art. 3 § 1 p.p.s.a.

Uzasadnienie zarzutu nr 5

Uzasadniając zarzut naruszenia art. 145 § 1 pkt 1 lit. c) p.p.s.a. w związku z art. 61a § 1 k.p.a. w związku z art. 1 pkt 1 k.p.a., w związku z art. 1 ust.1, art. 6 ust.1 i ust. 2 oraz art. 16 ust. 2 ustawy z dnia 6 września 2001 r. o dostępie do informacji publicznej (Dz. U. Nr 112, poz. 1198 ze zm.), określanej dalej skrótem: u.d.i.p., w stopniu rzutującym na wynik sprawy, w następstwie dowolnego ustalenia, że do złożonego po dniu 11 kwietnia 2011 r. wniosku o udostępnienie określonych informacji, które zdaniem wnioskodawcy są informacjami publicznymi, nie ma zastosowania kodeks postępowania administracyjnego w części regulującej wszczęcie takiego postępowania, w którym może dojść do wydania decyzji administracyjnej, a w szczególności nie ma zastosowania art. 61a § 1 k.p.a. w wypadku, gdy zdaniem organu objęte danym wnioskiem informacje nie są informacjami publicznymi w rozumieniu art. 1 ust.1, art. 6 ust.1 i ust. 2 u.d.i.p., a powinnością organu jest jedynie udzielenie wnioskodawcy pisemnego wyjaśnienia ze wskazaniem, dlaczego objęte danym wnioskiem informacje nie są informacjami

publicznymi kierowano się przekonaniem, że w związku z wejściem w życie z dniem 11 kwietnia 2011 r. art. 61a k.p.a., mającego - w założeniu - służyć zwiększeniu ochrony prawnej podmiotom występującym z żądaniami podlegającymi, lub mogącymi podlegać, rozpoznaniu przez wydanie decyzji administracyjnej, a zarazem mającego służyć eliminacji ewentualnych skarg na bezczynność organów, do których wpłynęło tego rodzaju żądanie w związku z faktyczną odmową przyjęcia takowego żądania do merytorycznego rozpoznania należy zmienić dotychczasową, sankcjonowaną orzecznictwem sądów administracyjnych, praktykę pisemnych odpowiedzi wskazujących na brak oparcia żądania o udostępnienie informacji określonej treści w przepisach o dostępie do informacji publicznej.

Zdaniem Pierwszego Prezesa Sądu Najwyższego podjęcie przez niego działania zapewniającego stronie występującej z wnioskiem określanym przez nią mianem wniosku o udostępnienie informacji publicznej wyższą ochronę prawną, w szczególności przez wyraźne określenie trybu kontroli podjętego przez ten organ działania w sferze administracji publicznej, nie tylko nie powinno spotkać się z całkowitą dezaprobatą ze strony Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie, ale z należytą uwagą prowadzącą w danym wypadku wprost do wyjaśnienia, czy objęte danym wnioskiem Fundacji [...] informacje podlegają udostępnieniu na zasadach określonych w przepisach o dostępie do informacji publicznej, czy też takiego udostępnienia nie wymagają.

W sytuacji, gdy tego rodzaju odpowiedź nie została sformułowana w uzasadnieniu skarżonego wyroku należy stwierdzić, że Sąd Administracyjny I instancji nie spełnił swej podstawowej roli w sprawie o udostępnienie informacji uznawanej za publiczną przez stronę wnioskującą o jej udostępnienie, a więc przez wyjaśnienie, czy w ogóle danego rodzaju informacja może być skarżącemu udostępniona na zasadach określonych w przepisach o dostępie do informacji publicznej.

Zdaniem Pierwszego Prezesa Sądu Najwyższego umowy prawa cywilnego, których chociażby jedną ze stron nie jest podmiot wymieniony w art.4 ust. 1 lub ust. 2 u.d.i.p.:

- a) nie stanowią informacji publicznej w rozumieniu art. 1 ust. 1 u.d.i.p.,
- b) niekiedy podlegają udostępnieniu osobom trzecim (tzw. „każdemu”) na zasadach określonych w przepisach o dostępie do informacji publicznej, ale tylko wówczas, gdy ma do nich zastosowanie art. 139 ust. 3 ustawy z dnia 29

stycznia 2004 r. – Prawo zamówień publicznych (Dz.U. z 2010 r. Nr 113, poz. 759 ze zm.), a więc tylko takie umowy, które zostały zawarte z zastosowaniem przepisów tej ustawy.

Żadna z umów objętych określonym wnioskiem Fundacji [...] nie została zawarta z zastosowaniem przepisów w/w ustawy – Prawo zamówień publicznych.

Z tych wszystkich przyczyn zasadne stało się wniesienie niniejszej skargi kasacyjnej z takimi zarzutami i wnioskami jak sformułowane na wstępie.

Kończąc dodaję, że od niniejszej skargi został uiszczony wpis w wysokości 100,- zł w kasie WSA w Warszawie (kserokopia dowodu wpłaty w załączeniu).

Załącznik 1 ww. dowód uiszczenia wpisu

+ 1 odpis niniejszej skargi kasacyjnej wraz z ww. dowodem wpłaty

Radca Prawny
Małgorzata Wrzolek - Romańczuk